

Constantin Tănase s-a născut la 5 iulie 1880, în Vaslui, într-o familie modestă. la Teatrul Național, după care, având și o voce foarte bună, de tenor, a fost cooptat Încă din tinerețe, a jucat roluri minore în diverse trupe particulare de operetă: "Constantin Grigoriu", "Nicu Poenaru" sau "Alec Bărcănescu". Consacrarea definitivă și notorietatea aveau să vină în 1919, odată cu fondarea Companiei "Cărăbuș", pe care a condus-o pe drumul gloriei mai bine de două decenii.

La 23 mai 1919 s-au finalizat lucrările Grădinii de vară "Cărăbuș", din strada Academiei, unde la 2 iulie a avut loc premiera spectacolului "Pisică pe orez" cu Tănase în rol titular, după care, succesele s-au ținut lanț. Constantin Tănase a creat un gen artistic original, Revista. La fastul, strălucirea, efectele de lumină și culoare date de orchestră, balet, costume și decoruri, specifice cabaretului francez și american, el a adăugat cupletul umoristic și cântecul cu voce, alcătuiind un spectacol plin de vervă și antren, agreat de marele public, care l-a răsplătit de fiecare dată cu aplauze furtunoase.

De-a lungul anilor, la "Cărăbuș" au jucat și cântat mari artiști ai României precum: Maria Tănase, Alexandru Giugaru, Grigore Vasiliu-Birlic, N. Stroe și Vasile Vasilache, Colea Răutu, Nae Roman,

Elena Zamora, Zizi Șerban, Titi Botez și mulți alții.

Cuplete memorabile rostite de C. Tănase precum: "Nu-s parale", "Și cu asta ce-am făcut?", "Până când", "Ai, n-ai, dai!", "Este? - Este", "Ca la noi la nimenea", "Dă Doamne!", "Fusta-i cu belea", "Pe când era bunica fată" ș.a., sunt actuale și în prezent. În 1929, Tănase o aduce pentru a juca în Revista "Negru pe alb" pe celebra cântăreață și dansatoare franceză Josephine Baker, supranumită "Sirena Tropicelor" iar în anul 1930 îl întâlnește la un restaurant din Paris pe vestitul Charlie căruia îi subliniază că este român.

În 1935 pune în scenă la Grădina "Cărăbuș" spectacolul "La Calul Bălan" iar în 1936 "Floarea din Hawai" de Paul Abraham, la premieră, orchestra fiind condusă de compozitor, invitat special al lui Tănase. La 22 decembrie 1937, în timpul spectacolului "Poftă bună la Tănase" ce se juca la teatrul "Eforie", când marele actor își rostea cupletul "Ei, ai vrea" izbucnește un incendiu devastator care mistuie întreaga recuzită și garderobă, provocând o pagubă imensă, dar după numai trei săptămâni, urmare unui efort general uriaș, spectacolul s-a reluat de astă dată la Sala "Savoy" din Calea Victoriei, nr. 33 (locul unde și azi Teatrul de Revistă "Constantin Tănase" își are sediul).

Ultima stagiune la Grădina "Cărăbuș" a avut loc în 1938, cu Revista "De lemn Tănase", după care, sala fiind demolată, Tănase a jucat pe alte scene, inclusiv în străinătate, spectacolul "Tănase revue" raportând mari succese în Egipt, Turcia, la Beirut etc. În paralel, Constantin Tănase a făcut și trei filme artistice: "Peripețiile lui Rigadin de la Paris la București" (film mut din 1924), "Visul lui Tănase" (1932) și "Răbdare Tănase" (1943).

În pofida fizicului său caraghios, cu un nas mare ce i-a adus porecla "Năsăilă" dar și faima, Constantin Tănase era un om plăcut, sufletist, generos (făcea donații caritabile), excelent manager, prietenos și ospitalier (tratându-i cu "cafeaua lui Tănase" - care avea ca ingredient secret puțin rom sau cu "salata lu' Tănase" - preparată de el după o rețetă proprie cu vinete, ardei, roșii, ceapă ș.a., coapte separat, tocate și servită pe felii subțiri de pâine prăjită).

În 1945, după ce participase în fruntea actorilor săi la defilarea de 1 mai, a contactat o pneumonie severă care avea să-i aducă sfârșitul, fiind înmormântat la Cimitirul "Bellu" într-un cavou care are deasupra un cărăbuș. Sunt voci care afirmă că a fost "ajutat" să moară în urma glumelor și cupletelor sale politice antisovietice, de felul "Davai ceas".

De pe urma lui Constantin Tănase rămâne o carieră genială pusă în totalitate în slujba scenei, un model de viață și un gen revuistic care a făcut tradiție în țara noastră, Teatrul de Revistă din Capitală purtându-i de peste 60 de ani numele.

Horățiu Măndășescu

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*